

прѣдъ мене, и слѣдуваше да ми приказва на дълго, но азъ неможахъ да разберж нищо отъ това що ми говореше, освѣнъ това що осѣтихъ че ми ся молеше да го не убивамъ. Увѣрихъ го за това, и го проводихъ да дигне ерето. Въ сжщото врѣме напълнихъ пакъ пушкжтъ си и гръмнихъ на единъ папегаль. Но понеже дивагътъ ми не мя видѣ да турж нѣщо вжтрѣ смятряше пушката ми като неисчерпаемъ изворъ на губителство; и струва ми ся че бы началъ и мене да обожава, ако да го оставяхъ въ измамжтъ му.

Истыйтъ вечеръ одрахъ ерето, насѣкохъ го и сварихъ еднаж часть; дадохъ на Петка едно кжсче отъ това така сварено месо, и му ся видѣ много слатко. На другихъ-тъ день го гостихъ съ печено; а за да опежъ това месо, азъ го на-низахъ на еднаж връвь, кожто обрацахъ често около огня. Щомъ яде Петко отъ това, поиска съ хыляды кривенія на лицето си да ми покаже, че ся много благодарилъ, и искаше да ми даде да разберж, че никога вече нѣма да пожелае да яде человѣческж плътъ.

Понеже сега вече бѣхмы двама, азъ избрахъ еднаж по-пространнж нивж, и на-едно съ